

הנדון:

האם הוביל אריאל שרון את כל הממשלה. האופוזיציה והמדינה באף?

המלחמה הוביל הארצי

לביצוע נחרץ של מדיניותו. הוא לא סגד לשרון, ואמר עליו רברים קשים מאוד זמן רב לפני המלחמה. בגין רצה במלחמה זו, השתוקק אליה והיה הכוח הרחף לקראתה ובה. כל מי שטוען אחרת, אינו חוטא רק כלפי האמת, אלא גם כלפי בגין עצמו.

ב תיאור כל חברי הממשלה דאו כמטומטמים, שאינם יודעים לקרוא מפה ולהבין מהלכים, הוא קאריקטורה מגוחכת. אנשים כמו אלעזר שוסטק ויוסף בורג, יצחק מודעי ויצחק שמיר, רחוקים מאוד מלהיות תמימים ו/או טיפשים. הם פוליטיקאים משופשפים. בורג ישב בממשלה יותר משנות-דור, וראה מלחמות קודמות. שוסטק הוא אחד הפוליטיקאים הוותיקים ביותר, אדם בעל שכל ישר ופיקחות רבה. שימחה ארליך היה איש ערמומי ומפוכח. וכן הלאה.

אבספורד הוא להניח שכל אלה נגררו בעל-כורחם, שלא הבינו מה דיברו אליהם, שלא תפסו את ההש"כות של מהלכים מדיניים וצבאיים.

כולם הכירו את אריאל שרון היטב. כולם ידעו את מגמותיו. אם הצניעו בעד המלחמה ומהלכיה לאורך כל הדרך, חרף

בממשלה הנוכחית) ולכלוא או לאשפו אותם, כפי שעשה מנחם בגין לעצמו.

לפי הגירסה השנייה, אישרו חברי-הממשלה ראו את כל המהלכים לקראת המלחמה ובמהלכה, אחרי הסברה ודיון. אם כן, הם אשמים בכל מה שקרה.

כך או כך, הממשלה דאו נושאת באחריות המלאה עבור כל מה שקרה במלחמת-הלבנון, החל בשנה שקדמה לה וכלה בסופה המר (אם יש לה בכלל סוף). עוד כמה שזכור לי לא קם אף אחד מן השרים דאו (להוציא, אולי, את מרדכי ציפורי) וטען כפה מלא ששרון הוליך את הממשלה שולל. הדברים נאמרים על-ידי "מקורבים" חמקניים. הם מופיעים בספרים שאינם מצטטים מקורות, או מובאים על-ידי אנשים בשוליים, כמו בנימין בגין ואריה נאור (שהתפטר מתפקידו כמזכיר-הממשלה חודשיים לפני המלחמה).

אם כן, איזו משתי הגרסאות נכונה?

אני נוטה לקבל את גרסתו של שרון: הממשלה ידעה והחליטה.

ואיך יכלה שלא לדעת? תישעיה חודשים לפני המלחמה גילה, העולם הד, באחת הכתבות החשובות ביותר של תולדותיו,

וב העלה אריאל שרון את המראות, את הריחות: את הבתים המופצצים של ביירות, את ריח הגוויות, את מיפי לצות-הפלדה המופיעות מתוך ענני-האבק, את הנורים שהאירו בלילות את העיר הנצורה באור-רפאים.

מלחמת-הלבנון. **מ**ודע הוא עשה זאת? מה רוצה שרון להשיג? בוודאי לא יכול היה לקוות כי ישנה את דעתו של מישהו על המלחמה. לכל אדם בישראל יש דיעה נחרצת על מלחמה זו. מחנה עצום ורב רואה כיום במלחמה הזו הרפתקה ארוורה ואומללה. (נכון, ביום פרוץ המלחמה היינו אנחנו, שוללי המילי-חמה, מחנה זעיר, וקולנו נבלע בשאגות-ההידר של ההמון המ-שולח ומנהיגיו, אך בשבועות וכחודשים שלאחר מכן הצטרפו אלינו רבים וטובים.) מחנה גדול אחר ממשיך לראות בה מלחמת-ישועה.

שרון ידע שלא ישנה את דעתו של איש מכל אלה. **א**ני מניח שלא זאת היתה המטרה. שרון הוא אדם מתכנן. כאישי-הצבא הוא רגיל לקבוע בכל מיבצע את צירי-המאמץ-היעקרי שלו, ולהגדיר יעדים ברורים. **א**ז מה הוא רוצה?

אני מנחש כי יעדיו של שרון, בקומו לשאת את הרצאתו כאלום שטוף-היועה של אוניברסיטת תל-אביב, היו כלהלן: ראשית, לטהר את עצמו מן האשמה כי הוליד שר-לל (או "הוביל באף") את הממשלה, לפני המלחמה ובמהלכה. **ש**נית, לגנות את התנהגות המערך במהלך המילי-חמה.

כסדר הוה. היעד הראשון מכוון נגד חבריו בליכוד. שהרי הממשלה הזו היתה על טהרת הליכוד וגרוריו. היעד השני מכוון נגד המערך, האופוזיציה דאו.

אני מוכרח להודות שהיעד הראשון מעניין אותי כקליפת-השום. **ה**וא חשוב לאריאל שרון אישית. אין הוא חשוב לעם-ישראל.

שרון אינו בא לנער מעל עצמו את האחריות למלחמה. הרי זו משימה בלתי-אפשרית. הוא רבך בטענתו כי היתה זאת מילי-חמה מוצלחת, מזוהרת, שהשיגה את כל יעדיה, מלחמת גאולה והצלחה וישועה.

אבל חשוב לו להוכיח כי לא פעל מאחורי גבה של הממשלה החוקית, שלא פעל על דעת עצמו, שלא רימה את עמיתיו.

זה חשוב לו, כדי להכשיר את עצמו לקראת המשך דרכו במפלגתו ובממשלה. **ה**כתם של "הולכת שולל", שרבך בו, מקשה עליו להשתלט על תנועת-החרות ועל הליכוד, ולהתקדם לקראת היעד העליון: ראשות-הממשלה.

לכן נבר שרון במשך שבועות ארוכים בארכיונים הסודיים של הממשלה וצה"ל (רק השר עצמו רשאי לעיין בפרוטוקולים של ישיבות-הממשלה), קרא אלפי עמודים של רישומים, שלה מתוכם מאות ציטוטים.

כל זה כדי להוכיח את טענתו: שממשלת-בגין אישרה מראש כל צעד שנעשה במלחמה זו ולקי-ראתה. כל צעד גדול, קטן ואף קטן מאוד. לכל דבר יש אישור בכתובים, אחרי דיון ממצה.

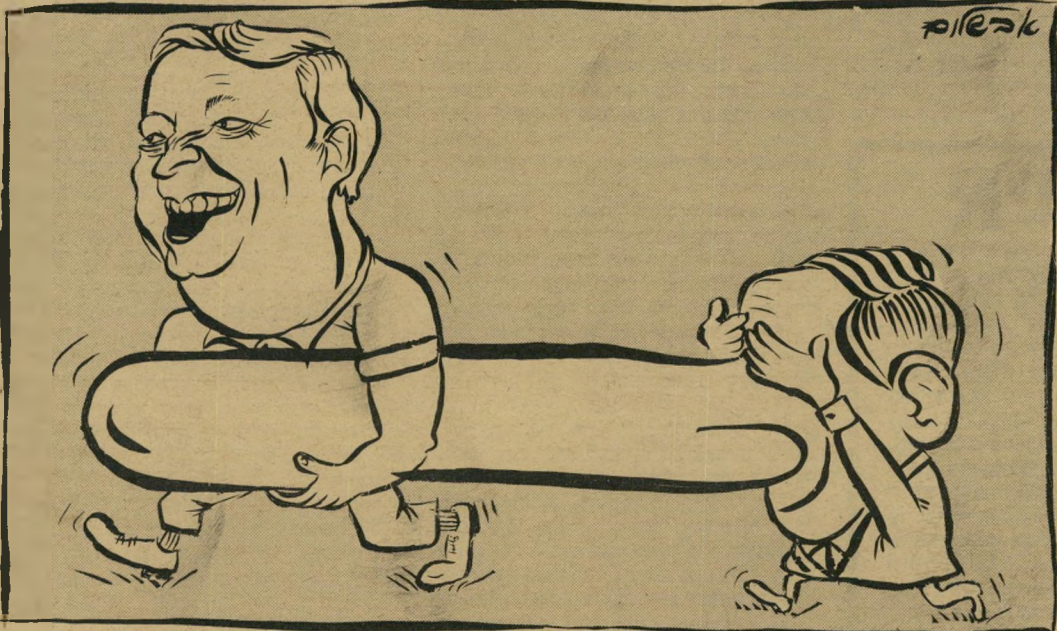
רק החלטות מעטות (למשל: לצמק את העיר הנצורה על-ידי כיבוש חלקי-שכונת פה ושם) התקבלו על-ידי מנחם בגין עצמו, מבלי לכנס את מליאת-הממשלה. על כך הודיע בגין עצמו כדי עבר בישיבות-הממשלה.

משמע, כל תהליך קבלת-ההחלטות היה כחוק וכדין: הממשלה החליטה רשמית, שריהביטחון העביר את ההוראה למטכ"ל צבי-רוף הנחיות לביצוע, הרמטכ"ל תירגם את הדברים לשפת הפקודות, והפקודות ירדו אל היחידות.

אם זה נכון? **א**ני מניח שכן. יתר על כן: זה כלל אינו מעניין אותי.

שהרי אחת מן השתיים: או ש-18 שרי ממשלת-ישראל דאו, ובראשם מנחם בגין, היו חבורה של אידי-יומים, או שהם ידעו היטב מה מתרחש.

לפי הגרסה הראשונה, איש אחד ויחיד קבע והחליט, שלח את חיילי ישראל אל המלחמה וקבע את גורל המדינה, וכל שאר השרים היו עדה של מטומטמים שלא ידעו בין ימינם ושמאלם, לא הבינו את המתרחש ולא תפסו מה קורה לנגד עיניהם. אם כן, יש לקחת את כל השרים האלה (וביניהם השרים שהם חברים גם

כמה הסתייגויות פה ושם (בעיקר של ציפורי), הרי זה מפני ששרון ביצע מדיניות שהיתה מוסכמת על כולם. **א**ם יש אשמה — הם אשמים כולם. בוודאי ובר-ודאי שכולם אחראים. ואין זה מפחית במאומה את אחריותו של שרון, היוזם והרוחף.

הנה גילוי קטן: עוד בחודש הראשון של המלחמה, בשעה ששרון נעדר משיבה מסויימת של הממשלה, אמר בה יוסף בורג לעמיתיו השרים: אתם שונאים את שרון, ואולי אתם גם מקנאים בו. מה שאתם אימרים עליו כאן עלול לרלוף החוצה. זה יזיק לכולנו!

ברוח רומה התבטא באתה ההזדמנות גם יצחק מודעי. משמע: כבר לקראת סוף החודש הראשון, כאשר החלה התנג-דות למלחמה גואה בקרב היחידות הקרביות בחזית (בעיקר הסורית) ובקרב הציבור בעורף, התחילו השרים, אנשי-הליכוד, להסתייג ולהטיל עליו את האחריות הבלעדית.

זה לא עזר להם אז, ולא יעזור להם כיום. **א**יש מהם לא הולך שולל, אלא אם כן רצה שיוליכו אותו שולל. כולם אחראים, ואיש מהם לא ינוקה.

מכאן לאנשי המערך, אנשי האופוזיציה. **מ**לחמה זו לא היתה פורצת כלל, אלמלא הבטיח המערך מראש תמיכה מלאה בה. אין ויצאים למילח-מה ברוב של 51%.

המערך רצה להיות שותף לניצחון. כאשר הסתמן הכישלון, לא רצה המערך להיות שותף לכישלון. ככה זה בחיים הפוליטיים. ומהי האמת?

את מלוא תוכניתו של אריאל שרון לגבי לבנון, על כל יעדיהו.

אני יודע שרבים מבין חברי-הממשלה קראו את הדברים. האמת היא שלא יתה עזר מלחמה בתולדות ישראל ואולי העולם). שריברו עליה כליכך הרבה לפני שפרצה, שניתחו מראש בהרחבה כה רבה את כל הנימוקים בעדה ונגדה, כמו מלחמה זו.

שר דאו הטוען כיום שלא ידע, ש-הובל באף, פשוט מעיד על עצמו שהוא כסיל. או, גרוע יותר: שהוא פוליטיקאי חסר אחריות ומצפון.

אחרונה יצאו מחוריהם כל מיני עכברים אקרמיים ופר-ליטיים, ומתארים את מנחם בגין כחל-אישים, כעובר-בטל שלא ידע מעולם מה מתרחש סביבו, שהיה ככונה בידי שרון. **ז**והי קאריקטורה מרושעת.

נכון שמנחם בגין לוקה עתה בריכאון פסיכוטי, ואינו מסוגל להשיב על שום דבר (חרף מאמצי נאמניו לפברק "תגובות", וחרף מאמצי העיתונים להציג תגובות מזוייפות אלה כ"סקופים" בלע-דיים). נכון גם שהיו לבגין התקפות כאלה בעבר, אם כי פחות חמורות. יש להניח כי היתה לו במשך כל ימיו נטיה מאנית-רפסובית.

אבל בגין היה מנהיג בעל שיעור-יקומה, בעל תפי-סות ברורות ונחישות-החלטה.

בגין לא יצא למלחמת-הלבנון מפני שאריאל שרון לחש לו משהו באוון.

הוא יצא למלחמה מפני שהיא היתה ביטוי נאמן להשקפת-עולמו ולמדיניות שהוא עיצב אותה בי-משך עשרות-כשנים. אם תמך כשרון, הרי זה מפני ששרון סיפק לו את האמצעים